

JAROSLAV VRBA

Fascinovaně jsem sledoval tělo ležící přede mnou. Nepřirozeně zkroucené agonií, údy v prapodivných úhlech obvykle neslučitelných se životem. Krev stále ještě řinoucí se z nesčetných ran, nyní však již temná, skoro černá a puckovatá. Pletence svalových vláken obnažené a nabízené světu k podívání. A sem tam, mezi tím, probleskující běl kostí a jejich úlomků, ostře kontrastující s temnou červení krve a snědou pokožkou.

Cítil jsem jemné svrbění v konečcích prstů, šimrání v žaludku, když jsem dlaní lehce přejížděl toho božského tvora – vrchol přírody, jak si mnozí myslí, ačkoliv ve skutečnosti je člověk jen bizarní hříčkou stvoření. V ničem neschopný překonat jiné živé bytosti, snad jen v krutosti.

Mohl bych jen tak stát a sledovat tu krvavou a drastickou podívanou snad věčně. Avšak mí návštěvníci mi nedovolili ani se dostatečně pokochat, tak byli nedočkaví.

„Je mrtev?“ zašeptala žena za mémi zády, snad příliš nedočkavě.

Zakroutil jsem pomalu hlavou: „Nemyslím si.“

Dav tísnicí se za mnou překvapeně zašuměl.

„Není mrtvý, nebo si nemyslíte, že je mrtvý?“

„Není mrtvý,“ pokrčil jsem rameny.

„A jste si jistý? Nevypadá příliš živě,“ pochyboval starý mužík se sumčými kníry.

Nevšimal jsem si jich. Pravděpodobně by ničemmu stejně nerozuměli. Namísto toho, jsem vytáhl z kapsy zrcátko, postoupiv blíže k tělu, a přiložil mu je k zakrvaveným ústům. Nebo spíše tomu, co z nich zbylo.

I když jsem k nim stál zády, doslova jsem cítil, jak se všichni přítomní se zatajeným dechem naklonili kupředu.

Skličko se sotva znatelně zamžilo.

„Není mrtvý,“ pokýval jsem hlavou. Shromážděním proběhla další vlna šumu.

Až teď jsem se obrátil k davu. Změřil jsem je přísným pohledem, až většina z přítomných vystrašeně sklopila zraky. Přinejmenším tedy už o mně slyšeli, pomyslel jsem si, to je dobře, mohlo by to ulehčit práci.

Většina z přihlížejících byla nepochybně pokrevně spřízněných s nebožtíkem, jak jsem si odvodil podle atypicky stavěných lícních kostí při letmém pohledu nazpět k tělu. Tedy atypických pro Duražince, ovšem zcela běžných mezi Drámaji.

Zbytek doplňovala směska Duražinců, jež bezpochyby byla přiřazenou a přivdanou částí rodiny. A dle jejich převážně citronově žlutých a šarlatových oděvů, patřili ke kastě obchodníků s rybami. Samozřejmě i podle zápachu.

Všichni do posledního na mě nyní viseli pohledy.

„Jestli ho mám spravit, budu potřebovat prostor,“ obrátil jsem se ke starci s knírem. Horlivě mi začali příkyvovat. Jakási žena vzadu začala zpěvavou modlitbu k bohyni Inace.

Chvilku jsem počkal, ale když se nikdo z nich nehýbal, smutně jsem si povzdechl. „Byl bych rád, kdybyste teď hned všichni odešli, prosím.“

Opět začali oduševněle pokyvovat hlavami, ale tentokrát se i pomalu začali sunout k východu, ven z místnosti. Poslední odcházela žena, která promluvila jako první, a když i ona zmizela v přítmi chodby a závěs se za ní tiše zavlnil, ocitl jsem se v pokoji sám se svým zakrslým sluhou.

I když bych si jistě rád dopřál ještě pár chvil strávených pozorováním toho fascinujícímu výjevu, museli jsme se dát do práce. Já i můj společník jsme se začali ve skoro zautomatizovaných pohybech míhat okolo těla. Pomalu jsem vstupoval do transu.

Mohlo být k ránu, když zakrslík neslyšně vyklouzl ven a stejně bez povšimnutí zase dovnitř. Za ním se začali do místnosti pomaličku trousit příbuzní nebožtíka.

Ležel na stole, všude okolo cákance krve a skvrny, po jejichž původu raději nepátrat, uprostřed děsivé scenerie, ale sám pokojný a tiše oddechující. Vyčerpaně jsem k nim zvedl svůj nepřítomný zrak. Vyděšeně přede mnou poodstoupili. Nemohl jsem jim to mít za zlé; kdybych se v té chvíli sám mohl vidět, dozajista bych se i já bezděčně přikrčil před tím strašidelným zjevem.

Moje ruce byly až do půli paží zakrvavené, stejně tak i většina oděvu, ba dokonce i vous jsem měl splepený tou životodárnou tekutinou, mízou člověčí. A nebylo to jen to, i cosi v mém pohledu je nutilo držet si mne v uctivé vzdálenosti od těla.

„Je... je váš, odnese si ho,“ vydechl jsem tiše a vrávoravě se zvedl. Sotva jsem tak učinil, podlomila se mi kolena a byl bych býval nejspíše padnul přímo na oddechujícího nebožtíka, ale můj zakrslý sluha mě zachytil a, nečekaně silnými rukama podpíraje, odvedl z místnosti, ke mně do ložnice, kde jsem se ihned ponořil do spánku beze snů.

Na druhý den jsem se probudil svěží, beze známky vyčerpání z výkonu předešlé noci.

Omyl jsem se v lavoru, přichystaném vedle postele, natřel se vonným balzámem, který je tak oblíbený mezi dnešními Duražinci, neb překrývá všechny nepříjemné pachy těla i města, oblékl si čisté šaty. Dole v kuchyni už mě čekala teplá snídaně připravená ze smažených úhořů, podzimního ovoce a nadýchaného bílého chleba.

Zakrslíka jsem při svém příchodu neviděl, ale jen co jsem usedl ke stolu, přihnul se odkudsi z chodby s nadávkami a košem polen v každé ruce. Naládoval jimi kamna, až začala mocně žhnout, zatímco se oháněl po kuchyni, vaříc v nespočetných hrncích masti i labužnické delikatesy na večeři.

Zamyšleně jsem to stvoření sledoval, žvýkaje mechanicky svou snídani.

Malý sluha nebyl větší než skřítě, ale síly měl za čtyři dospělé muže. Jeho hlava byla neúměrně velká k tělu, přesto však ne nijak nepohledná, jak tomu bývá u liliputánů, snad měl jen příliš zamračený výraz ve tváři. Zato paže měl dlouhé, skoro se až země dotýkaly, tvrdé a porostlé černými chlupy. Všiml si, že ho pozoruji, otočil se a pokusil se o úsměv, který v jeho podání připomněl spíše vlčí škleb.

„Stavil se tu někdo, zatímco jsem spal, Ajšo?“

Zakrslík divoce zakroutil hlavou a zašermoval rukama.

„Dobrá,“ pokýval jsem, utřel si zamaštěné prsty do plátěného ubrusu a vstal od stolu. „Mám chuť si zajít do lázní, pohlídáš to tu, než se vrátím?“

Ajša zuřivě přikývl, až se čelem skoro dotkl kamenné podlahy. Jelikož jsem už neměl nic jiného na práci, vzal jsem si kožešinový plášť a vyšel do ulic.

Sotva jsem vyrazil z domu, začal se snášet jemný sněhový poprašek. Lázně byly sice kus cesty od mého domu, až u břehů řeky Dárjy, ale já měl dost času a chuť na dlouhou procházku.

Zachumlán v plášti, procházel jsem širokými ulicemi Západního Lankáru. Na odív se mi vystavovaly barevné fasády měšťanských domů, jejich zdobená průčelí a střešní sezení, balkónky a vikýře, loubí a klenuté portály i prosklená atria se zimními zahradami a vodotrysky. Ačkoliv bylo skoro poledne, čas odpočinku, a k tomu nepříjemně lezavé počasí, ulice se hemžily všemožnými chodci i povozy. To dřív bude mrznout v létě, než by se lankárské ulice vyprázdnily.

V zamyšlení jsem se vyhnul buvolímu spřežení i honosným nosítkům s nějakým papalášem uvnitř, avšak před nárožím Masných krámů na Jadeitové třídě se na mne nalepila trojice lehkých ženštin. Ševelily mi do ouška, zlehka se ho dotýkali svými smyslnými rtíky, a ačkoliv jindy nejsem na podobnou společnost vůbec zvědavý, tentokrát jsem se ani příliš nebránil.

Jedna z nich, pěkně dělaná snědá Duražinka, mne vzala za ruku a táhla za sebou, ty druhé dvě nám v patách. Opustily jsme hlavní třídy a ocitli se v méně výstavních ulicích, kde pobíhali toulavé kočky s dětmi, prodírali jsme se mezi vrchovatě naloženými mulami a velbloudy a lidé se navzájem míjeli, aniž by si vyměnily byť pohled, jen odevzdaně pospíchající za svými vlastními úděly. Pak jsme však opustili i vedlejší ulice, noříce se do spleti křivolakých uliček a průchodů.

Podrážky bot se rozloučily s hladkou a pravidelnou dlažbou honosných tříd, s tichým pleskáním dopadaly na mozaiku kočičích hlav, kluzkých topícím se sněhem. Nakonec zmizela i ta, dávající nás v opatrování rozbředlému bahnu a kalužím.

Mlčky jsme míjeli domy, z nichž nás sledovaly pátravé i apatické zraky jejich obyvatel – slušných, avšak nemajetných Duražinců, i pochybných přivandrovalců z bohové ví jakých exotických krajů.

S nepatrným zájmem jsem sledoval dva malé černé pašíky, jak si pochutnávají na rozkládajícím se těle nějakého chudáka, chlemtají zasychající krev a silnými zuby rytmicky drtí kosti, aby se dostali ke sladkému morku.

Cestu nám zkřížila mátožná postava elfa v běžném lankárském oděvu a na okamžik mě obdařil prázdným pohledem s myšlenkami stěží pronikajícími skrze clonu opiového opojení.

Ocelově šedá obloha nepřestávala k zemi posílat své bělostné a studivé posly, připomínající, že zima je již za dveřmi.

Mé společnice byly zavinuté do tradičních duražinských šatů a krčily se pod těžkými kožešinovými plášti, přesto jsem cítil, jak se klepe ta snědá ručka, jež mě za sebou táhla.

Moje průvodkyně, se náhle zastavila před jedním úpravným domkem vtisněným mezi dvě vysoké, ošuntělé stavby kdesi v Západním Lankáru.

S úsměvem se na mě obrátila, odkudsi ze záhybů šatů vytáhla svazek klíčů. Zachrastila s nimi v zámku, avšak než stačila otevřít, rozlétla se prudce dveřní křídla, až jí to odhodilo na jednu ze společnic.

V průchodu se zjevila vysoká silueta muže. Ale dříve, než jsem si ho však stačil pořádně prohlédnout, udeřil mě do nosu silný zápach alkoholu a balzámu. A jen o okamžik později i hrubá pěst.

Zmámeně jsem dosedl do bláta a rozbředlého sněhu, celý svět se pomaličku otáčel.

„Kde ste sakra byly? Čekám tu už proklatě dlouho. Tohle je ten, co ste mi ho přivedly, abych ho vokrad?“

Pokusil jsme se na něj zaostřit, zatímco mi tvář ostře pulzovala bolestí. Ucítil jsem, jak mi přes ústa a na bradu stéká tenký pramínek krve. V tom chladném poledni podivně teplý a uklidňující.

„Neříkal jsem zatraceně nějakýho boháče? Co může mít tenhle? Nanejvýš pár škerů,“ odplivl si neznámý.

Pak sestoupil do světla odpolední uličky, postaviv se hrozivě přede mne. Napřáhl širokou dlaň a zavrčel, „Naval.“

Jeho společnice, třpytivé návnady na vypasené sumce, kterým se podařilo nalákat jen obyčejnou mřenku, se v strachu krčily za jeho zády.

Náhle, z nejasného popudu, otočilo se chlapisko k nim, jednu z nich popadlo neurvale za zápěstí a smýklo s ní přede mne. „Dej mi hned prachy, nebo jí ublížím,“ štěknul.

Ale já jen zavrtěl hlavou. „Pusť jí a nech mě jít,“ odpověděl jsem mu ledovým hlasem, i když jsem sedě v tajícím sněhu v sobě měl jen maličkou dušičku.

Muž na mne nevěřičně třeštil zraky, ale hned se vzpamatoval.

Zlostně syknul, jedním trhnutím předloktí zlomil ženinu paži a hodil s tou chuděrkou proti zdi, až to ošklivě křuplo. Sotva však natáhl své pracky ke mně, chopil jsem se iniciativně své jediné šance. Mřenka se v mžiku změnila v kluzkého úhoře.

Popadl jsem mu oběma rukama nabízenou levou dlaň, nacvičeným způsobem ji stiskl a pak jen sledoval, jak se útočnickovi podlamují kolena a se zaduněním a slzami v očích se sune ke mně do bláta.

Chvilku jsem ještě pozoroval to ubohé stvoření, jak mu lezou oči z důlků, krev se hrne do hlavy a šlachy a kůstky dlaně praskají pod jemným tlakem nacvičeného pohybu znalce lidského těla.

Teď, když už jsem ho měl na lopatkách, nedolal jsem trošku si to neužít, přehmátl jsem tedy a stiskl mu bod v zátylku. Muž zalapal po dechu a divoce zazmítal údy, poulic na mne bolestiplně oči.

Pomalů jsem se k němu sehnul, zašeptal mu do ucha: „Netušil jsi, že se můžeš utopit na suchu, co? Inu dnešek je den plný ponaučení; ty si z toho odneseš pár šrámů a já lekci, abych se nechodil bavit jinam než do domu U Kočiček.“

Pustil jsem ho.

Chvilí ležel bez hnutí a jen lačně jak novorozeně sál vzduch, kterého se mu posledních pár okamžiků nedostávalo.

Odvrátil jsem od něj svou pozornost.

Popošel jsem k ležící ženě, která mezitím upadla do mdlob. Zatímco jsem se nad ní skláněl a dával jí do pořádku, tu spravil zlomeninu, tady prohnětl pohmožděny, sledovaly mne její spolence se směsicí strachu a nepochopení v očích.

Po chvíli jsem byl s prací hotov. Tady už nic nepořídím. Uklonil jsem se dámám ulice a mlčky odešel, vrací se na cestu k lázním.

Lázeňská budova téměř zela prázdnotou a já se s povděkem odevzdal do teplé a voňavé náruče koupele.

Po chvíli se mi v horké vodě počaly zavírat oči a já odplul do krajiny sladkého uvolnění.

Po koupeli v lázni jsem se oddal zručné péči ebenově černých otrokyň, dovolil jim, aby svými jemnými prstíky laskaly každý sval mého těla. Když mě pak natřely balzámy a poprášily pudrem, připadal jsem si jak znovuzrozený.

Oblékl jsem se a sestoupil do atria.

U nízkého stolku před velkým oknem s výhledem na šedavé vody Dárjy ztrácející se v závojích padajícího sněhu jsem zahlédl svého starého přítele. Mág seděl se zkříženými nohama na polštáři, zamyšleně pokuřujíc vodní dýmku.

„Smím se přidat, příteli?“ otázal jsem se ho s úsměvem, přistoupiv k jeho stolku. Namísto odpovědi mi pokynul na místo naproti, aniž se nechal vyrušit ze svého kouřového rituálu.

Bedružárský kleštěnec oděný do nejjemnějšího hedvábí nám naservíroval kávu na stříbře, společně s jednoduchým slazeným pečivem.

Popíjeli jsme mlčky, mág pokuřoval z dýmky, která v pravidelných intervalech melancholicky bublala.

Chvilku jsem sledoval jeho kulatou, tmavou tvář s bělostnými kníry a vráskami kolem očí, nad níž byla posazená stříbřitá čapka z kožešiny horského lva. Celý výjev, zahalený do bělavého kouře působil zvláštním, uklidňujícím dojmem.

„Mrzuté počasí, co? O to jsme ještě před dvěma aldeny slavili Noc tisíce světél. Mohl jsem strávit celou noc venku jen v kabátci, přesto mi nebyla zima. Příroda je nevyzpytatelná a mocná čarodějka.“

Mág mně věnoval ironický úsměv, ale neřekl nic.

„Samozřejmě,“ pokračoval jsem nahlas ve svých úvahách o počasí, „je možné, že jste v tom měli prsty vy. Ostatně dávalo by to smysl, slyšel jsem, že Spolek sandžárských otrokářů nedávno věnoval nemalou částku na rekonstrukci paláce počasníků.“

Aniž by se na mně podíval, roztáhl mág svou tvář do širokého úsměvu, spokojeně vydechujíc kouř nosem. Buď jsem měl pravdu, nebo jsem od ní nebyl příliš daleko, což ve výsledku vyšlo na stejné.

„Tohle počasí je ale vážně ubíjející. Ne, opravdu. Už několik dní se slunce neukázalo ani na okamžik, jenom tahle nekonečná šed'; a teď dokonce začne sněžit,“ stěžoval jsem si v monologu.

Můj společník se mi poprvé za celou dobu mojí přítomnosti podíval přímo do očí. „Velký áj,“ oznámil mi hlasem podobným medvědímu bručení, těžkému aksamitu a lepkavému sirupu.

Usmál jsem se, vytáhl sametový váček se zlatými mincemi, dvanáct jich odpočítal a nasypal je svému příteli do měkké, baculaté dlaně. „Rád vidím, že si neztratil nic, ze svého obchodnického ducha,“ oplatil jsem mu úsměv.

Zdánlivě se nic nezměnilo. Mág zhluboka potahoval z vodní dýmky a ta temně bublala. Dolil jsem nám oběma kávu černou jak dehet a svému příteli jsem ponořil do šálku i lžičku medu. Pokývnutím poděkoval.

Mlčky jsme čekali.

Prudký poryv větru udeřil do skleněných tabulek atria zcela nečekaně.

Polekaně jsem vzhlédl přesně v okamžik, kdy se začaly mraky nad městem pozvolna trhat. Jejich pravidelná, ocelově šedá struktura řídla, a pak, naprosto nečekaně, prodral se jí jasný sluneční paprsek. Mohli bychom to přiřknout náhodě, pokud by však světelný kužel nebyl přesně tak velký, aby pokryl prosklené atrium, mého přítele počasníka a mne.

„Díky,“ věnoval jsem mágovi upřímný úsměv. Pokýval hlavou, nepřestávaje vypouštět oblaka dýmu, jako nějaká pohádková saň.

Netuším, jaké myšlenky se honily v hlavě mého přítele, já však tehdy zabloudil v úvahách k domu U Kočiček, k měkké náruči schovanek paní Rhanmašty. Den byl náhle o mnoho příjemnější.

Moje představy plné nahých dívek všech barev pleti rozehnal však jen o chvíli později jeden z eunuchů, který beze slova proběhl atriem, vycházeje z koupelí.

Pokusil jsem se v duchu vrátit do toho domu slasti, ale nějak jsem si naráz nemohl vybavit jedinou dívčí tvář, jediné ňadro či oblý zadeček a ploché břicho. Rozmrzele jsem se zahleděl ven, kde se honila sněhová peříčka, zatímco my jsme si užívali soukromého slunného podvečera.

O chvíli později probíhal otrok atriem nazpět. A s ním asi tucet dalších kleštěnců. Podrážky měkkých stěVICů sotva znatelně zapleskaly na mramorové dlažbě, ale to už zmizeli zpět v lázeňské části.

S tázavým pohledem jsem se otočil k mágovi, ten však jen pokrčil rameny.

Vzápětí k nám dolehl z koupelí výkřik plný hrůzy.

Vyskočil jsem a zachytil pohled jediného dalšího hosta v atriu. Na okamžik jsme na sebe nechápavě zírali, a pak, ve stejnou chvíli, se naše nohy rozeběhly k původci toho zvuku prosyceného zděšením.

Lázeňské bazény se ztrácely v oblacích páry, matně jsem však rozeznával siluety, stojící okolo jednoho z nich. Pomalu jsem se prodíral tou mléčnou clonou, vnímajíc kousek za mnou bezejmenného společníka z atria.

Kleštěnci i lázeňští hosté se před námi rozestoupili jako mlčenlivá hradba.

Díky svému řemeslu jsem zvyklý na ledasco, to, co jsem spatřil v lázni, však předčilo vše, s čím jsem se do té doby setkal. Slyšel jsem, jak muž za mnou zalapal po dechu.

V krvi zrůžovělé vodě bazénku se vznášelo nehybné tělo. Podivné, snad lidské, znetvořené, s čerstvými ranami na obou zápěstích.

Zůstal jsem okouzleně stát, zírajíc na tu démonickou podívanou. Na šupinatou oháňku rašící z nahých beder, na pár drobných blanitých křídélek, která trčela ze zad té bytosti, jako

plachtoví nějaké šílené bárky. Obličej mrtvého hleděl na dno lázně, přesto jsem se oprávněně domníval, že i ten bude skrývat další přehlídku znetvoření.

„U Temné kápě,“ vydechl kdosi.

„Taková hrůza.“

„Jak se to mohlo stát?“ šeptala žena po mojí, levici, oděná jen v závoji par. Šaty zřejmě zapomněla v úleku u bazénu.

„Kdo je to?“ ptal se někdo ze zadních řad.

„Ynnar Rút.“

Otočil jsem se. Muž z atria upřeně sledoval vznášející se tělo.

„Prosím? Říkal jste něco?“

Polekaně sebou trhnul.

„Já, ano... jen... je to... prokletí kněžek Ynnar Rút,“ poslední slova už jen šeptal.

„Má pravdu! Je to kletba!“ zabědoval obtloustlý Duražinec, který zaslechl náš rozhovor.

„Co budeme dělat?“ zaječela hystericky ona nahá žena. Zástup zpanikařil.

Lidé křičeli a naříkali, omdlévali a spínali ruce, pobíhali okolo a zkoprněle zírali na tělo ve vodě.

„Dost!“ uslyšel jsem pojednou autoritativní hlas. K mému překvapení svůj vlastní.

Otočila se ke mně asi třicítka vyděšených, horkem lázní zardělých tváří. Najednou jsem věděl, co dělat.

„Ty a ty,“ ukázal jsem na dva z kleštěnců, „vylovte... to.“

Nevěděl jsem, jak tomu říci, nejistý tím, zda je to ona či on, či zda je to vůbec lidská bytost.

S hrůzou v očích na mne pohlédli, avšak báli se neuposlechnout přímého rozkazu od svobodného Duražince, byť neurozeného. Neochotně se ponořili do krvavé lázně.

Chvilku trvalo, než se podařilo otrokům dostat tělo k okraji bazénu, prokluzovalo jim totiž mezi prsty, lepkavé a zároveň kluzké krví a koupelovými oleji. Vysmeklo se jim, i když se ho s pomocí dalších dvou eunuchů snažili vylovit. Konečně pleskla bezvládná bytost o bělostnou mramorovou podlahu. Poprvé jsem měl možnost lépe si tvora prohlédnout.

Bytost byla slabě stavěná, jasně jsem viděl jednotlivé oblouky žeber i kulaté hlavice kloubů. Hlava byla lysá, s malýma ušima, páteř se jasně rýsovala, každý jeden trn se tyčil pod pergamenovou kůží. Plosky chodidel byly stejně jako dlaně čistě čistouňké a hladké, nezvyklé námaze či práci. Tvora jsem však již nestačil ohledat i z druhé strany.

„Co se to tu děje?“ uvolnil zástup cestu majiteli koupeli.

Podsaditý Duražinec ve zlatem vyšívaném županu zůstal poděšeně stát. Jeho tvář zbělela a vzápětí zezelenala.

„Co, co to...“ vykoktal, zachytiv se nejbližšího kleštěnce.

Jen jsem pokrčil rameny, jelikož v tu chvíli, jsem nevěděl o nic víc než on.

„Tohle... bylo v lázni,“ řekl kdosi.

„Je to démon?“ zeptal se majitel hloupě.

Dav opět poděšeně zaševelil.

„Kdo vlastně našel tělo?“ napadlo mne najednou.

Lidé se začali rozhlížet podezřívavě okolo sebe, s nedůvěrou, jakoby někdo z ostatních snad mohl být příčinou celé lapálie. Z hloučku kleštěnců se náhle jeden odpojil a se skloněným zrakem předstoupil přede mne.

Vypadal jako každý jiný lázeňský eunuch, vlastně skoro jako každý jiný eunuchu. Měl lysou tvář i lebku, baculaté tváře i dlaně, kulaté břicho ukryté pod dekorovaným županem, maličká chodidla obutá v měkkých střevících. Lehce se uklonil, ale ani nemuknul.

„Mluv,“ vyzval ho se ztěžklým hlasem lázeňský ředitel.

Otrok se opět uklonil.

„Váš služebník, otrok Šarlatový květ. To já jsem objevil to tělo, ó pane. Šel jsem se podívat, zda si pán ještě něčeho nepřeje, neboť se dlouho neozýval, avšak když jsem přišel ke koupeli, byl už...“ spustil vysokým zpěvavým hláskem.

„A když jsi objevil tělo? Cos udělal?“ vyhrknul jsem, pokoušejíc si v duchu vybavit tvář kleštěnce, jenž jako první utíkal atriem.

Eunuch se nejprve podíval na svého pána, majitele lázní, jakoby žádal o svolení, ten však jen netrpělivě pokynul rukou, „Tak odpověz přeci pánovi.“

„Pospíšil jsem za vedoucím směny, ó pane,“ potvrdil mou domněnku.

„Myslím, že byste měl poslat všechny ty lidi pryč, pane,“ obrátil jsem se k sinavému řediteli.

Nechápavě se na mě podíval, „A kdo vy vůbec jste?“

„Léčitel, znalec lidských těl, šhadán.“

Až když jsem použil svého poněkud nepřesného lidového označení, rozzářila se jeho tvář pochopením.

„Á, nekromant,“ učinil klasicky chybný úsudek. Ani mě to moc netrápilo, hlavně že mě nechá, ať si s tělem dělám, co chci.

Jakmile mě však jednou ředitel lázní označil za nekromanta, nemusel už nikdo přihlížející příliš pobízet, sami chvatně opouštěli prostory lázní. Během chvilky jsem se ocitl o samotě s mužem z atrie.

„Pak se za mnou stavte,“ zavolal ještě mizející ředitel přes rameno.

Otočil jsem se na svého společníka: „Vy nepůjdete?“

„Ne.“

Pokrčil jsem rameny. Bylo mi to vlastně jedno.

„Aspoň mi ho pomozte obrátit,“ požádal jsem ho.

Neochotně, ale přece, pomohl mi položit nebožtíka na záda.

Nahé bezvládné tělo leželo zkroucené před námi. Mužské tělo. Musel to být šťastný muž, neboť byl obdařený více než je obvyklé, ba více, než by mohlo být pohodlné a praktické. Úd byl sice zkrvavený, ale nebylo pochyb.

„Má to někdo štěstí,“ ušklíbnul jsem se a ukázal na tu povadlou chloubu, „s tím by mě U Kočiček vítali s otevřenou náručí.“

Muž se na mně znechuceně podíval, ale já jen pokrčil rameny.

„Nemůžete brát všechno tak vážně, to byste v téhle práci nedožil konce roku, pomátl byste se z toho.“

Pomaloučku jsem pokračoval v ohledání těla. Ačkoliv podle většiny rysů patřilo Duražinci, bylo nezvykle bledé. Na několika místech byly dokonce vidět tmavé provazce žil probíhajících pod kůží. Ty byly na obou zápěstích zpřetrhány, vyrvány na povrch, snad drápy, snad nějakou zvrácenou čepelí.

„Zemřel na vykrvácení,“ zkonstatoval jsem spíš pro sebe.

„A vsadím se, že někde na dně lázně najdete rituální nůž Ynnařiných kněžek.“

„Prosím?“ obrátil jsem se nechápavě ke svému společníkovi.

Už potřetí zmínil kult bohyně Ynnar Rút. Samozřejmě že jsem znal její podivné kněžské, i orgastické rituály, které se s vyloučením veřejnosti konaly v každém větším doupěti neřesti, ale musel jsem si v duchu přiznat, že tam jsem se znalostmi dané problematiky končil.

Muž si povzdychl: „Jak jste si jistě všimnul, zápěstí jsou jakoby rozpárána, skoro rozcupovaná. A pokud vím, takovouhle neplechu dovede udělat jen nějaká šelma, ale daleko pravděpodobněji, neboť zvířete takových rozměrů, aby zabilo dospělého člověka, by si jistě někdo z lázeňských hostů všiml... tedy, daleko pravděpodobněji se jeví, že zranění způsobila nějaká exotická čepel. Třeba právě taková, jaká se používá při rituálech bohyně Ynnar Rút – při obětování černých kozlů a mourovatých koček, při obřadních vraždách i rituálních sebevraždách, dokonce i při běžných ritech sebepoškozování.“

Odmlčel se a zkoumavě si mě prohlížel.

„Kdo u Khara jste?“ vyklouzlo ze mne jako první reakce.

Záhy jsem si uvědomil, že to bylo poněkud neomalené a proto jsem pokračoval, „Tedy, promiňte, nechtěl jsem být neomalený, ale jak to, že toho tolik víte o praktikách Ynnařina kultu?“ Pak jsem se zamyslel a dodal, „Když nad tím přemýšlím, ani nechápu, jak vás to vlastně napadlo, tehdy, když jste ještě neviděl rány a nemohl předpokládat, že by byly způsobeny tím vašim údajným nožem.“

„Jistě, zapomněl jsem se představit, Janhva Gubaj, velekněz Ynnařiny svatyně na Perlovém náměstí,“ usmál se s poklonkou. Najednou jsem nevěděl co říct.

„Vy jste ho zabil?“ vyhrknul jsem. Bylo to jediné, co mě v té chvíli napadlo.

Janhva se zasmál, „Kdeže, ačkoli bych to byl rád udělal. Ne, můj příteli, tento muž, byl mým velkým dlužníkem, ale život si vzal sám. Než však začnete dělat nějaké ukvapené závěry a podniknete nějakou hloupost, nechte mě vyprávět vám jeden příběh.“

Pokynul mi, abych se posadil na jedno z mramorových sedátek, která byla okolo lázeň, a sám se hned v jednom uvelebil.

„Před časem, je tomu asi pět měsíců nazpět,“ začal po chvílce zamyšlení Ynnařin velekněz, aniž by čekal, zda se posadím, „přišel za mnou do chrámu jistý bohatý kupec, tuším, že koberci se zabýval, s takovou delikátní záležitostí. Řeknu to bez okolků – ten muž trpěl tím, že jeho chlouba nebyla jeho chloubou, že se mu jeho žena a přátelé vysmívali, neboť měl maličké mužství. Ten kupec by si ho byl přál větší, ne jak je běžné, ale mnohem víc, aby všem těm posměváčkům provždy zamrazil smích v ústech. A byl pro to ochotný udělat téměř cokoliv.“

Rád jsem tomu nešťastnému muži pomohl, neboť má paní Ynnar Rúť je nejenom mocná, ale i přející. Ovšem jak praví zvyklosti naší církve, žádal jsem po tom kupci něco náhradou za to, že ho naše božská Ynnar obdaří svým milostivým darem. Žádal jsem, aby tu svou posměvačnou ženu, která ho ke všemu i podváděla, zkrátka, aby tu ženštinu svěřil do opatrování našich kněží. V té době zoufalý muž ochotně souhlasil a zkrátka ho naše paní obdařila více, než si vůbec dovedl představit. A byl šťastný.

Když však přišel čas, aby i on splnil svou část dohody, všemožně se vykrucoval a snažil se z jejího plnění všemožně vyvázat a vymluvit. Nechával jsem to nějaký čas být, říkal jsem si, že ho žena, která naráz byla přítulnější než pijavka, po čase omrzí, ale ten pošetilec si myslel, že ji miluje. Proto se rozhodl nespolutracovat.

Kdyby bylo jen na mně, nechal bych toho blázna být. Avšak naše paní Ynnar křivdy nezapomíná a vždy se nakonec ohlásí. Nějakou dobu se nic nedělo. Pak, jen pár dní nazpět, se ten nebožák jednou probudil a ke své hrůze zjistil, že nastal čas splácení účtů. Mocná Ynnar Rúť se mu krutě připomněla. Nevěda co dělat, utíkal za mnou. Co si počne, ptal se. Bohužel jsem mu nemohl pomoci, má paní nechtěla. Jen jsem mu vtiskl do rukou svou čepel – pro případ, že by utrpení už nešlo snést. Pouze toho muže obdivuji, že tak dlouho dokázal skrývat své prokletí, že i do lázní proklouznul,“ zakončil své vyprávění Janhva, posmutněle pokyvuje hlavou.

Chvíli bylo ticho. Oba jsme si potřebovali utřídit myšlenky.

„To, že jste tady...?“ začal jsem.

„Náhoda. Tušil jsem, že by se o něco podobného mohl pokusit, ale nečekal jsem to, nevěřil jsem, že by měl tu odvahu.“

„Aha,“ odtušil jsem. Na náhody nevěřím.

„A co bych měl podle vás teď dělat?“ otočil jsem se na Janhvu. Ten však jen pokrčil rameny a špičkou střevice šťouchl do rozbředlé mrtvoly.

„Dělejte to co obvykle.“

Velekněz se na mě pak usmál, lehce mi pokynul hlavou, vstal a odebral se k východu. Ani se neohlédl.

Premítal jsem o jeho příběhu.

Nějak mě i přešla chuť na podrobnější prohlídku toho fascinujícího tvora. Přinejmenším teď. Počkal jsem a pak také opustil lázeňské prostory.

„Tak co?“ hned za dveřmi mě nedočkavě vyhlížel majitel.

„Měl jste pravdu, je to démon. Být vámi, bál bych se, zda nešel po vás.“

Muž v županu viditelně zblednul, na čele mu vyrazily perličky potu a ruce se začaly neovladatelně třást.

„To... myslíte... jste si jistý?“ začal se mu zadržávat hlas.

S vážnou tváří jsem přikývnul.

„Jak... jak zemřel?“

„Muselo to být něco v koupeli, asi nějaké byliny nebo tak,“ užíval jsem si v duchu neuvěřitelné hlouposti lázeňského majitele.

Nechal jsem ho jeho vlastním děsuplným představám.

Na konci chodby jsem se ještě otočil a zavolal, „A tělo zatím nechte tak, jak je! Můj sluha se pro něj k večeru zastaví a provede obřad očištění od nekalých sil. Není to sice nejlevnější záležitost, ale další démoni se k vám už neodváží, za to vám ručím!“

Když jsem procházel atriem, stále mi hrál ve tváři pobavený úsměv. Místnost byla až na mého přítele počasníka prázdná, stále ještě prosvětlená podzimmím sluncem pomalu se sklánějícím ke střeším lankánských paláců v Sábhartě.

Už jsem mizel v průchodu, když ke mně dolehl zezadu mágův sirupový hlas.

„Nashle příteli, bylo radost se s vámi zas jednou vidět! Jako obvykle – výborně jsme si popovídali,“ sarkasticky se rozloučil. Pokud jsem mohl říci, za celou dobu mojí nepřítomnosti nepřestal pokuřovat dýmku.

„Khar s vámi, příteli,“ ušklíbl jsem se s poklonou.

V teplý letní večer bylo U Kočiček plno.

Obchodníci kožešinami, zlatem i otroky, znavení celodenním handrkováním a vzájemnými pokusy o ožebračení ostatních, seděli svorně s nákladnými společnicemi a dopřávali si všemožných lahůdek a laskomin.

Dva žoldáci ze severu v koutě objevovali speciality místní kuchyně, hltali děvčata očima, jakoby snad u nich doma neviděli pěknou ženskou.

V jedné chvíli zavítal ke Kočičkám i postarší vasír, kterého jsem před několika měsíci léčil z příjice, obklopený půl tuctem mužů Rubínové gardy. Když si mne všimnul, rychle odvrátil zrak a zmizel v jednom ze soukromých salónek, dva gardisty postaviv na stráž u vchodu.

Klid večera narušila jen malá hádka nad stolkem šantšúru, kterou rychle ukončili rostlí ebenoví kleštěnci.

Pozoruje to, seděl jsem na polstrované lenošce, s děvčetem na každém koleně – štíhlá hevrenka Camija na pravém, šimrající mě svým dlouhým černým copem na tváři, a baculka Ghinda na levém, s bujným poprsím přetékačím ven z jejího živůtku.

Plavovláska z dalekého severu v průsvitném hedvábí, U Kočiček jsem jí viděl teprve podruhé a ještě jsem neměl šanci ji lépe poznat, mě vkládala do úst lahodné krémové cukrovinky. A každou druhou či třetí doprovodila dlouhým polibkem.

Připadal jsem si jako v Zahradách blaženosti, které tak sugestivně slibovali kněží Ynnar Rút.

Hlavou mi proběhla stará vzpomínka. Na lázně, na podivnou smrt a na velekněze bohyně rozkoše. Marne jsem se pokusil vybavit jeho jméno, myšlenky mi rozptýlil další žhavý polibek.

Zrovna jsem přemítal, se kterou z dívek se dnes večer potěším, nebo zda si dopřeju dvojnásobnou rozkoš, když mě poctila nečekaně svojí návštěvou sama paní Rhanmašta.

Byla to velká žena, a to neříkám jen kvůli jejímu vzhledu; to co vybudovala v domě U Kočiček... to byla perla mezi nevěstinci. U Kočiček jsem si připadal více doma, než doma, kde by mě očekávala jedině zakrslíkova chlupatá náruč.

Paní Rhanmašta vplula na lenošku jako blyštivý a drahocenný balón a laškovně mě poplácala po ruce.

„Dobrý večer, Zene, spokojený?“ zabublala.

„Jistě, madam,“ přijal jsem nabízenou ručku a zdvořile jí políbil.

„Dobře, to je dobře,“ věnovala mi široký úsměv, „na účet podniku.“

Jedna z dalších dívek, maličká černoška, přispěchala se sklenicí drahého elfího nektaru.

„S kapkou kořalky,“ mrkla na mě Rhanmašta a dodala laškovně, „Pro naše věrné zákazníky cokoliv.“

Zdvořile jsem poděkoval a zvedl pohár k ústům. Nápoj jemně páčil na patře, ale nebylo nic lepšího na vyprahlé hrdlo.

Paní Rhanmašta byla už na odchodu, když tu se náhle otočila.

„A abych nezapomněla, Berenika, od tamtoho pána.“

Odkudsi se vynořilo to nejkrásnější stvoření, které můžete U kočiček najít. A taky naprosto mimo moje finanční možnosti.

Křivky jejího těla se smyslně rýsovaly pod tenkou vrstvou hedvábí, ladné boky, dlouhé štíhlé nohy laně obuté v pozlacených opáncích, smyslné břicho a kulatý zadeček, a ňadra, nevelká ale pevná, akorát do dlaně. Tyrkys jejích šatů dokonale ladil s matnou mosazí její pleti, s dlouhými vlnami zlatorudých vlasů, které spadaly jako vodopád a řítily se do hlubin podél jejích zad, končíce kdesi dole v nedohlednu, pod oblým převisem zadečku. Rtíky rudé, úzké ale věčně usměvavé. A její oči – dva třpytivé jadeity posazené v peřince dlouhých řas. Celá jen pro mě.

Neschopen slov jsem vydechl.

Pak, jakoby mi došla Rhanmaština slova, otočil jsem se ve směru jejího vytrčeného baculatého ukazováčku.

V šerém koutě seděl povědomý Duražinec obklopený několika děvčaty. Zprvu jsem ho nemohl zařadit.

Poznání mě dohonilo vzápětí, když Janhva zvedl s úsměvem číši a pokynul mi.